Pregaria.cat

Entrada

LA MIRADA I EL PANET

Resulta que l'avió cap aquella petita capital de província ja ha sortit. Cal esperar a demà, i com que té poques places el millor és comprar ben aviat el bitllet. I ara què farem? Doncs anem a visitar una mica la ciutat.

Després de fer moltes voltes ens hem assegut a un banc del parc central. **Fa calor**. Se'ns apropa un infant que porta penjant del coll una bossa oberta plena d'una mena d'entrepans una mica torrats, i ens els ofereix per un preu mòdic, tot mirant-nos **amb un ulls que demanen ajuda**. No tenim gana. Però en comprem dos, un per a cadascú. El nen no deu tenir ni deu anys. I mentre ens mengem l'entrepà **ens mira** amb una gran enveja. Entenem que **aquell infant té gana**. Nosaltres hem menjat, però ell no ha menjat. Parlem una mica amb ell i ens diu que la mare cada matí li omple la bossa d'entrepans i fins que no els ha venuts tots no pot tornar a casa. Ha d'entregar la quantitat exacta de diners; si no, no menjarà. **Nosaltres hem menjat i ell no pot menjar**. Són molt pobres i és la manera de poder subsistir.

Aleshores tu li compres dos entrepans més i els hi pagues. A continuació li dius: ***Són per a tu, ja te'ls pots menjar***. La mirada del nen es transforma, amb una mena **d'agraïment increïble**. Es menja amb una gana impressionant els dos panets, com devorant-los. **Ens torna a mirar i ara riu**. **Quina mirada**, **quin riure**, **quina felicitat!** Surt corrent perquè ha vist uns turistes que passen per la plaça.

Nosaltres **ens mirem en silenci**. En els teus ulls hi veig certa emoció, estan un xic mullats. Fa poques hores que sóc a Santa Cruz, de trànsit cap a Trinidad. Què vols que et digui? Sento que vaig per **un camí nou**, i **li dono gràcies a Jesús** d'haver canviat de feina. Ara anem per un **camí diferent**, en què **els altres són els protagonistes**.

(Jesús Renau sj.)